

en saadan Maade, at han maatte dømmes og dødsdømmes i det Dieblif, han usforvarende eller idetmindste tilfældigt var tilstede her i Landet. Jeg har saaledes tænkt mig Muligheden af, at hofstleeste Adelsmænd, der besad Guds her, kunde i Prigstilfælde være indvillede paa en saadan Maade, i fjendtlige Planer, at de maatte dødsdømmes, og dødsdømmes i det Dieblif, de usforvarende vare tilstede her i Landet paa deres Guds her, uden herfra at conspirere imod den danske Stat. Det var et saadant Tilfælde, jeg havde for Die. Og dernæst — det ærede Medlem kjenber vistnok Kongeloven, det tør jeg ikke drage i Tvivl. (Tscherning So!) Det tvivler jeg heller ikke om — Kongelovens § 26 indeholder den Bestemmelse, at dersom Noget skulde kunne udvirke eller forhverve Noget, som var til Meen for Enevoldsmagten, paa Grund af Kongens Svaghet, — der nævnes udtrykkeligt dette Exempel — Eftergiveness og Svaghet fra Kongens Side, saa skulde saadant Afbræk og Forsfang af den 'souveraine Enevoldsmagt slet ikke regnes for at være stekt; Alt skulde gaae tilbage til den gamle Tilstand, og Den, der havde forhvervet eller tilfneget sig Slight, skulde straffes som Den, der havde beleidiget Majestæten, og imod Kongens Enevolds-Herredømmes Høihed groveligen forgrebet sig. Der var en Tid, nemlig imellem Marts 1848 og 5te Juni 1849, hvori denne Lov stod ved Kraft (Tscherning: Hør!) Ja, Hør; denne Lov stod ved Kraft, medens vore politisk hæderligste og meest oplyste Mænd, som man den Gang saae op til med ubeelt Høiagtelse og ubeelt Tillid, toge sig for med Kongens Tilladelse — ganske sandt, med Kongens Tilladelse, men dog med en Tilladelse, som Mange have draget i Tvivl var lovlig, netop paa Grund af Kongeloven, som Mange have troet ikke var tilladelig netop paa Grund af hele den Slægts-Ed, som laa paa Kongeloven — de Mænd have altsaa i den Tid udvirket og forhvervet Noget, der kunde paa en eller anden Maade være Kongens absolute Souveraintet og Enevoldsmagt til Afbræk og

Forsfang. Tænker nu det ærede Medlem ikke paa, at denne Lov har han selv staaet under i den Periode, og at i det Dieblif, det Dmslag var stekt hertillands, som stete mange andre Steder, i Tidsrummet mellem Marts 1848 og 5te Juni 1849, saa havde vi ikke havt den Glæde at see det lyse Hoved paa hans Skuldre i denne Forsamling.

Formanden: Jeg troer dog, at det ærede Medlem giver sine Betragtninger en noget vel personlig Charakteer (Thurah: Det var af Høiagtelse, at jeg kaldte det et lyst Hoved!), og at det vil føre Forhandlingerne over de Punkter, der ligge for, for vidt, naar man vil gaae for dybt ind paa saadanne historisk-politiske Betragtninger. Vi maae holde os til vore egne Forhold, og navnlig til, hvad der er lovlig Forsatning her i Landet.

Thurah: Jeg vil blot tillade mig at spørge, om det ikke er tilladt at drage Consequenterne ud af det foreliggende Forslag; det er kun det, jeg vil forsøge at gjøre.

Formanden: Jeg gjør kun en Henstilling til det ærede Medlem, om noget at begrænde sig paa en saadan Maade, at det kan fremme Forhandlingerne.

Thurah: Jeg skal begrænde mig saavidt muligt og kun forfølge Consequenterne af det foreliggende Forslag. Det var nu det, der kunde være stekt; men nu sætter jeg, at vi blive belemdrede engang — Gud give, at det ikke maa stee, — med en kongelig Person som Gustav den Tjerde Adolph i Sverrig, der ansaae sig som et overordentligt Redskab i Guds Haand, som Konge særligt af Guds Naade. Maa jeg saa spørge, om der ikke vilde være Sandshynlighed for, at en saadan Mand, netop i Kraft af den høiere Mission, som han sølte i sig, vilde komme tilbage netop til Kongeloven og sige: Min Slægts Ed, der skulde sikkre for evige Tider min Slægts Herredømme, er den,